

List pasterski Biskupa Siedleckiego
KAZIMIERZA GURDY
na Adwent
(2018)

Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia!

W pierwszą niedzielę Adwentu i nowego roku liturgicznego wsłuchujemy się w Boże słowo, które przypomina nam o końcu czasów. Jezus, w odczytanej Ewangelii, zapowiada swój powrót z nieba na ziemię i opisuje znaki, jakie będą towarzyszyć temu wydarzeniu. Jednocześnie wzywa swych uczniów, aby na siebie uważali, by serca ich nie były ociążałe oraz zachęca, aby czuwali i modlili się w każdym czasie, tak, by mogli stanąć przed Nim, gdy przyjdzie w chwale. Podobne pragnienie wyraża św. Paweł w Liście do Tesaloniczan, kiedy zwraca się do nich w następujących słowach: „aby serca wasze utwierdzone zostały w nienaganej świętości wobec Boga, Ojca waszego, na przyjście Pana naszego, Jezusa wraz ze wszystkimi Jego świętymi”. Słowa Jezusa i słowa Apostoła Narodów odnosimy do siebie, gdyż one są zawsze aktualne i skierowane do uczniów Jezusa, którymi my dzisiaj jesteśmy.

Wiemy więc, że przyjście Jezusa w chwale jest stale aktualne, że będą temu wydarzeniu towarzyszyć znaki na niebie i ziemi. Ale wiemy też, że nie zaraz nastąpi koniec, gdy się to dzieć zacznie (Łk 21,9). Te znaki dziejące się w na niebie i na ziemi, mają nam jedynie przypominać, aby być zawsze przygotowanym na powtórne przyjście Bożego Syna, bo nie znamy daty, kiedy to nastąpi. Mamy uważać na stan naszych serc, by były utwierdzone w nienaganej świętości. Mamy być czuwający i wytrwali na modlitwie, by stanąć przed Synem Człowieczym, gdy On nadejdzie.

Drodzy Bracia i Siostry.

Bóg Ojciec przez Jezusa Chrystusa, na początku nowego roku liturgicznego, ukazuje nam cel naszej życiowej drogi, którym jest nasze uświęcenie. Jesteśmy wezwani, aby być świętymi, czyli mieć udział w życiu Boga już tu na ziemi i aby uczestniczyć w życiu Boga w pełni po śmierci. Tą drogą uświęcenia podążamy jako chrześcijanie we wspólności Kościoła. W nim otrzymujemy wszystko, co jest nam potrzebne, aby serca nasze były utwierdzone w nienaganej świętości.

We wspólnocie Kościoła jesteśmy uświęceni przez Ducha Świętego, który został nam dany. Tym Duchem zostaliśmy napełnieni w sakramencie chrztu świętego i bierzmowania. Tę prawdę rozważaliśmy w minionym roku duszpasterskim. I ten dar Ducha Świętego wyróżnia ucznia Jezusa wśród ludzi, którzy Go nie mają, którzy Go nie przyjęli.

Kościół w rozpoczynającym się nowym roku duszpasterskim proponuje, abyśmy rozważyli hasło: „W mocy Bożego Ducha”. Wszystko bowiem, co dobrego czynimy, czynimy w mocy Bożego Ducha, w mocy Ducha Świętego. Razem z Nim podejmujemy wysiłek na rzecz formowania dojrzałej postawy chrześcijańskiej oraz odpowiedzialności za rozwój i przyszłość Kościoła. Nie jesteśmy zatem sami w pokonywaniu trudności, jakie pojawiają się na drodze naszego życia, wymagających często obrony wiary, mężnego wyznawania Chrystusa i trwania w nienagannej świętości. Jest z nami Boży Duch i Jego moc. On daje nam odwagę do wyznawania i obrony wiary w Jezusa Chrystusa. W świecie, który jest Mu wrogi lub obojętny, obdarowani darem męstwa mówimy o Nim, jako o naszym Bogu. Duch Święty powala nam także kształtować naszą świętość. Czasem może nam się wydawać, że stajemy bezradni wobec zła, które ją niszczy albo ją zniekształca, czyniąc naganną. Czując się bezsilni w naszych ludzkich możliwościach idziemy na kompromisy. Świętość, której miarą są tylko nasze ludzkie możliwości, zostaje nazwana naganną, czyli nie taką jakiej oczekuje od nas Bóg. Ta naganna świętość może się objawiać wówczas, gdy nasze ludzkie postępowanie, ambicje, pragnienia przypisujemy Duchowi Świętemu. Czasem przy tej okazji mówimy o naszych prywatnych objawieniach - którymi według nas, nie czekając na ocenę Kościoła - zostaliśmy obdarowani przez Ducha Świętego. A przecież jesteśmy wezwani, by trwać w świętości nienagannej, czyli takiej, którą realizujemy według Bożego Ducha i Jego mocą. Dzięki Niemu pokonujemy zło i samych siebie oraz pozwalamy się prowadzić Duchowi Świętemu, który jest i działa w Kościele. Trwanie we wspólnocie Kościoła jest znakiem poddania się działaniu Bożego Ducha, który prowadzi nas zawsze ku Chrystusowi i ku Jego Kościołowi.

Drodzy Bracia i Siostry! Mocą Bożego Ducha - na czuwaniu i modlitwie, które są znakiem naszej świętości - mamy przeżyć ten rozpoczynający się nowy rok duszpasterski. Mamy czuwać, czyli uważać na samych siebie, aby serca nasze nie były ociężałe, leniwe, niechętne w trwaniu w stanie Bożej łaski, czemu zagraża lub przeszkadza - jak słyszeliśmy w Ewangelii - nieopanowanie w jedzeniu i picciu. Nieopanowanie to może być znakiem braku opanowania w innych obszarach naszego życia: mowie, myśleniu i w naszych pragnieniach. A przecież powinny być one uporządkowane według Bożego Ducha. Dlatego mamy czuwać, zabiegać, o ten porządek w naszym życiu, o to, by stan naszej jedności z Bogiem trwał. Stan Bożej łaski, stan obecności w nas Bożego Ducha, który otrzymujemy w momencie przyjęcia chrztu świętego, jest podtrzymywany w nas przez sakramenty święte, szczególnie

przez sakrament pokuty i pojednania. W nim odzyskujemy utracony, wskutek popełnionego grzechu, stan łaski. Pomyślmy, jak w tym rozpoczynającym się roku liturgicznym, będziemy korzystać z sakramentów świętych i co zrobimy, aby korzystali z nich nasi najbliżsi. Pomyślmy o naszym przygotowaniu do sakramentu chrztu, który mają otrzymać nasze dzieci, o ich przygotowaniu do pierwszej Komunii świętej, do sakramentu bierzmowania, narzeczeni, niech pomyślą o właściwym przygotowaniu do sakramentu małżeństwa. Pomyślmy i podejmijmy postanowienia o naszym częstym przystępowaniu do sakramentu pokuty i pojednania oraz o przystępowaniu do Komunii świętej. Wszystko po to, aby zachować w nas i naszych najbliższych stan łaski, by zachować moc Bożego Ducha, by trwać w nienaganej świętości.

Mocą mieszkającego w nas Bożego Ducha mamy także nie ustawać na modlitwie. Duch Święty uzdalnia nas do modlitwy. On wtedy, „gdy nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami” (Rz 8,26). Nasza modlitwa jest znakiem jedności z Bogiem, naszej nienaganej świętości. Ona pokazuje nam, że nasza jedność z Nim jest rzeczywista, a nie wirtualna. Popatrzmy, jak dzisiaj wygląda nasza modlitwa. Pomyślmy, co możemy w tym nadchodzącym roku zmienić. Co poprawić w naszej modlitwie indywidualnej i w modlitwie wspólnotowej, szczególnie modlitwie rodzinnej. Może uda nam się, jeżeli nie codziennie, to od czasu do czasu, pomodlić się razem w rodzinie, choćby jednym dziesiątkiem różańca świętego. Może, mocą Bożego Ducha, uda nam się pokonać trudności, jakie pojawiają się w systematycznym uczestnictwie w niedzielnej Mszy świętej. Dla życia w jedności z Bogiem, dla życia w świętości modlitwa jest nieodzowna. Warto o tym pomyśleć na początku tego nowego roku liturgicznego i duszpasterskiego.

Na drodze życia Duchem Świętym i Jego mocą, na drodze łaski i świętości oraz drodze zmagania się ze złem, nie jesteśmy osamotnieni. Dziękujemy Panu Bogu za wszelkie znaki świętości naszych braci i siostr, którzy w 200-letniej historii naszej Diecezji były widoczne. Dziękujemy za błogosławionych Męczenników z Pratulina i za błogosławionych, którzy wyrosli na naszej podlaskiej i mazowieckiej ziemi. W liturgiczne wspomnienie Błogosławionych Męczenników Podlaskich, 23 stycznia nadchodzącego roku, zostanie w Pratulinie pobłogosławiony i oddany do użytku Dom Pielgrzyma. Jego powstanie stało się możliwe dzięki włączeniu się każdej parafii naszej Diecezji w jego budowę. Pragnę już dzisiaj Księżom Proboszczom i wszystkim wiernym podziękować za ofiarność i zaprosić na to wydarzenie. Dom Pielgrzyma będzie służył kolejnym pokoleniom w trwaniu w wierze w Chrystusa i w podążaniu drogą świętości.

Rozpoczynający się rok duszpasterski otwiera także nowy czas, nowe stulecie w historii naszej Diecezji. W sobotę 8 grudnia, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia

Najświętszej Maryi Panny, kończymy Rok jubileuszowy 200 lat istnienia naszego Kościoła diecezjalnego i rozpoczynamy nowy rozdział Jego historii. Rozpoczynamy go prowadzonymi już w parafiach misjami ewangelizacyjnymi i przekazaniem parafiom dokumentów II Synodu naszej Diecezji. W to patronalne święto naszej Katedry, na Mszy św. o godz. 12.00, przedstawicielom każdej z parafii naszej Diecezji, najlepiej należącym do Parafialnych Zespołów Synodalnych, zostaną wręczone dokumenty zakończonego Synodu. W dniu zaś następnym, w niedzielę 9 grudnia, na głównej Mszy św., te dokumenty zostaną przekazane każdej wspólnocie parafialnej. Serdecznie zapraszam wszystkich księży i przedstawicieli parafii do siedleckiej katedry.

Bracia i Siostry. Otwórzmy nasze serca w tym rozpoczynającym się roku duszpasterskim na działanie Bożego Ducha i Jego mocy. Współpracujmy z Duchem Świętym w naszej codzienności, w naszych małych i wielkich sprawach. Dzięki Jego mocy postępujmy tak, abyśmy, gdy Syn Człowieczy przyjdzie w chwale, mogli przed Nim stanąć i wejść z Nim do Jego chwały.

Niech na tej drodze towarzyszy nam orędownictwo Maryi, która jest Oblubienicą Ducha Świętego, oraz pasterskie błogosławieństwo, którego z serca Wam udzielam w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen

+ *Keimig Gurdia*

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 1261/2018

Siedlce, dnia 30 listopada 2018 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w I niedzielę Adwentu, dnia 2 grudnia br.